PROFILUL UNUI CÂMP TOPONIMIC POLINUCLEAR DE ORIGINE EST-SLAVĂ COMUNĂ DIN VALEA MIJLOCIE A SIRETULUI

DRAGOŞ MOLDOVANU*, ANA-MARIA PRISACARU*

O metodă modernă de cercetare a toponimiei a fost inițiată la Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide" din Iaşi. Este vorba de toponimia structurală diacronică, ilustrată prin recentul volum al TTRM, II_1. Obiectivul său este studierea formării şi evoluției câmpurilor toponimice, plecând de la un nucleu al cărui etimon este stabilit în prealabil. „Înțelegem prin c â m p t o p o n i m i c – se spune acolo – o structură *sui-generis* prin care asociațiile de obiecte geografice (*designata*) dintr-o microzonă, realizate de vorbitori, se manifestă, la nivelul expresiei, prin opoziții (echipolente, privative sau graduale), fie analitice, fie sintetice" (Moldovanu 2014: IX). Pe lângă astfel de câmpuri, mononucleare, există şi altele, de tip polinuclear, în care, de la aceeaşi caracteristică fizico- sau socio-geografică se formează în mod independent, într-o microzonă, două nuclee toponimice, uzând de elemente derivative diferite. Astfel, de la baza slavă comună **bĭrlo* „mlaştină", s-a creat, în vechea bulgară, horonimul **Bĭrljadĭ*, desemnând zona mlăştinoasă a cursului inferior al Bârladului, şi hidronimul **Bĭrlova*. Acesta din urmă a fost refăcut din diminutivul *Bârlovăț* sau *Bârlovița*, denumind un afluent al marelui râu, cunoscut cu aceste nume până astăzi. Cu timpul, populația românească riverană nu a mai putut sesiza deosebirea sufixală dintre horonim şi hidronim, astfel încât ele au putut intra în concurență sinonimică; rezultatul a fost înlocuirea hidronimului prin horonim[1].

Un câmp toponimic de acelaşi tip se poate constata pe valea mijlocie a Siretului, între Bacău şi Adjud. Primul nucleu este hidronimul *Răcătău*, desemnând un afluent stâng, cu o suprafață de 183 km^2 şi o lungime de 29 km. Atestat la 1490 (DRH, A, III: 133), el a servit ca suport unui oiconim, atestat la 1508 (DIR, A, XVI–I: 71). Ulterior, oiconimul a suferit un proces de diferențiere, prin împărțirea în trei sate, al căror nume se află în opoziție echipolentă: *Răcătăul-Răzeşi*, atestat la

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide" al Academiei Române, Str. Th. Codrescu, nr. 2, Iaşi, România.

[1] Pentru detalii, vezi Moldovanu 2009.

ALIL, t. LVIII, 2018, Bucureşti, p. 89–95

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

1876 (TTRM, I_2: 964/2) sau *Răcătăul Particular*, atestat la 1871 (*ibidem*), *Slobozia Răcătău*, atestat la 1845 (*ibidem*: 1089/1) şi *Răcătăul de Jos*, atestat la 1968 (*ibidem*: 964/2), care este satul-matcă din care s-au desprins celelalte două.

Cel dintâi lingvist care a avut o intuiţie etimologică a fost G. Weigand (1921: 88), care a plecat de la sensul hidronimic, considerat primar. Oiconimul este, într-adevăr, un derivat toponimic – dovadă numele vechi al Răcătăului de Jos, care la 1774 se chema *Gura Răcătăului* (TTRM, I_2: 964/1). După Weigand, etimonul ar fi ucr. *Rakitowo* „Pârâul Răchiţilor”. În ucraineană însă, vocala tematică este *o*, de la *rokita*, care conservă vocalismul cuvântului din slava comună, **orkyta*. Doar limba rusă are o vocală tematică *a*, la fel ca bulgara, în care găsim un derivat toponimic similar, *Rakitovo* (Miklosich 1927: 306). Forma *rakita*, din rusa literară, nu este nici ea generală în graiurile ruseşti şi se explică prin fenomenul de akanie, adică de confuzie între vocalele *o* şi *a* neaccentuate (Bernstein 1965: 200).

Eroarea lui Weigand a fost corectată de E. Petrovici, care într-o notiţă comunicată lui I. Iordan, deriva hidronimul din v. ucr. **Rokitov*, invocând şi adjectivul ucrainean *rokytovyi* „de răchită” (Iordan 1963: 100, n. 7). Petrovici eluda însă chestiunea evoluţiei fonetice, care nu pare posibilă pe terenul limbii române. Nu vedem cum s-ar fi putut realiza revenirea de la palatala *ќ* la oclusiva *c* originară. O dovadă în acest sens este adaptarea românească a unui alt hidronim, *Rakiteu*, din bazinul Nistrului, a cărui formă poate fi restabilită din atestarea cu metateză grafică *Rikateu* (Trubačev 1968: 220). Impedimentul poate fi însă evitat admiţând o filieră maghiară. În ungureşte, cuvântul slav a fost împrumutat în forma *rakottya*. Numele satului Răchitiş din comuna Ghimeş-Făget suna în maghiară *Rakottyás*, un alt oiconim, *Răchitova*, atestat în fostul raion Oraviţa, a fost adaptat ca *Rakotova*, iar în zona Orăştiei satul cu nume identic, Răcătău, are drept corespondent un magh. *Rakató* (Suciu 1968: 70). În împrumuturile lexicale româneşti din limba maghiară, vocala labială, scurtă şi deschisă, notată *a*, a fost percepută de obicei prin *ă* (Király 1990: 108). Vocala labială scurtă, cu deschidere mijlocie, notată *o*, este percepută de români, de obicei, ca un *o*, dar în graiurile maghiare din Transilvania, acest *o* devine *a* atunci când în silaba precedentă este un *a*, de exemplu *adomány* > *adamány* (*ibidem*: 137). Prin urmare, tema hidronimului nostru avea în ungureşte, foarte probabil, forma **Rakat*-, cu corespondentul românesc *Răcăt*-.

În privinţa sufixului, Petrovici avea dreptate să opteze pentru o formă veche ucraineană -*ov*, pentru că, ceva mai târziu, acest -*o*- în silabă închisă a devenit -*i*-. Schimbarea este ilustrată de toponimul ucrainean *Rokytiv* (Pańkevič 1938: 165). Un -*ow* ucrainean, în care consoana era bilabială, era redat prin -*ău* în româneşte şi prin -*ó* în maghiară. Adaptarea finalei ungureşti ar fi fost aceeaşi în limba noastră. Aspectul temei ne obligă, însă, să admitem o filieră pentru întregul hidronim: **Rakató*. Rămâne în discuţie sufixul, care în slavă avea forma -*ow* acordată cu termenul entopic *potok* „pârâu”, dar -*owa* când se subînţelegea *voda* „apă” sau *dolina* „vale”. Pentru ambele variante sufixale, corespondentul maghiar era -*ó*. De exemplu, toponimul *Dumbrău* din Transilvania provine din magh. *Dombró*, iar acesta dintr-un sl. *dǫbrava* (Petrovici 1958: 36). Admitem deci o dublă posibilitate

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

şi rezumăm discuţia la următoarea formulă etimologică: *Răcătău* < magh. **Rakató* < v. ucr. **Rokitow(a)*.

Ceva mai jos de gura Răcătăului, pe celălalt versant al Siretului, există un câmp toponimic format de la un nume cu o temă asemănătoare. Este vorba de *Răcăciune*, articulat *Răcăciunea* sau *Răcăciunul*, mai rar *Răcăciunele*, cu genitivul *Răcăciunei/ Răcăciunii* sau *Răcăciunului*. El desemnează un mic afluent al Siretului, cu o lungime de 20 km şi o suprafaţă de 85 km^2, numit şi Mocan (Ujvári 1972: 499). Confluentul său este *Răcăciunea Mică* sau Căpreanul, în raport cu care cursul principal va fi numit, prin opoziţie echipolentă, *Răcăciunea Mare*. Pe acest pârâu se află două sate: *Răcăciunea* sau *Gura Răcăciunei* (atestat mai întâi la 1481, DRH, A, II: 365) şi *Fundul Răcăciunei*, în zona dinspre izvoare. Ambele oiconime se constituie într-o clasă: *Răcăciunile* (la 1814: „moşia Răcăciunilor” CR. COL. XX: 140), prin fenomenul numit de noi sinteză toponimică (Moldovanu 2014: XII). Lângă punctul de confluenţă a celor două pâraie este o formă de relief pozitiv, *Dealul Răcăciunii*.

Constelaţia satelor din jurul acestui pârâu a reprezentat în vechime o unitate socioeconomică de tipul ocolului, de care se vorbeşte deja la 1581: **стѡл Рѣкъчюни** „scaunul Răcăciunii” (DRH, A, VII: 437). El se menţine ca atare până la 1864, când îşi schimbă numele în plasă. Este important faptul că atât Răcăciunea, cât şi Răcătăul făceau parte nu din ţinutul Bacăului, ci din ţinutul Putnei, împreună cu Adjudul (vezi harta ţinuturilor de la 1774 în TTRM, I$_2$, anexa). La 1603, Răcăciunea era în ţinutul Adjudului (DIR, A, XVII–I: 94), care nu se desfiinţase încă. Sub aspect sociogeografic, este de presupus că Adjudul, care fusese o colonie secuiască, după cum o indică numele său, *Egyd* „Sanctus Aegidius” (TTRM, II$_1$: 3/1), îşi crease un hinterland pe Siret, care cuprindea satele de pe ambele maluri, până la pârâul Cleja, care era limita inferioară a hinterlandului târgului Bacău. Adjudul făcea parte din plasa Răcăciuni şi la 1864. Deşi sumare, informaţiile de geografie istorică ne vor ajuta să înţelegem forma toponimului *Răcăciune*, care prin terminaţia sa a rezistat până acum încadrării într-o serie toponimică.

Încă de la prima atestare, din anul 1481, logofătul de slovenie a înlocuit finala *-iune* prin cunoscutul sufix *-iní* (**нд ѹстїи Рѣкъчинѣ** „la gura Răcăcinei” DRH, A, II: 365). Este o încercare de „normalizare”, pe care o regăsim în documentele slavo-moldoveneşti sau româneşti de mai târziu, de la 1641 (*ibidem* XXVI: 227) sau 1644 (*ibidem* XXVII: 416), precum şi într-un document latin de redacţie unguresacă de la 1655 (*Rekeczinensis*, în TTRM, I$_3$: 190/2). Din acest plural arbitrar s-a refăcut singularul *Răcăcinul*, prezent în câteva documente: de la 1676 (Iorga 1931: 347), cca 1680 (idem 1904: 321) sau 1705 (Caproşu 2000: 264). Pe de altă parte, chiar vorbitorii de limbă română au văzut în *Răcăciune* un plural nepotrivit pentru a-i desemna pe locuitorii satului şi l-au adaptat la seria pluralelor masculine în *-i*: *Răcăciunii*, formă frecventă în catagrafiile din secolul al XIX-lea. Când numele este nearticulat, e greu să ne dăm seama dacă *-i* final este marca pluralului sau rezultă din închiderea lui *-e* neaccentuat, obişnuită în graiurile moldoveneşti. Astfel, în menţiunea unui martor dintr-un document românesc de pe la 1638: „popa Dumitraşco de Răcâciuni” (DRH, A, XXIV: 250), avem a face mai

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

degrabă cu o închidere vocalică. Din pluralul *Răcăciuni* s-a refăcut singularul *Răcăciunul* pentru a denumi satul, atestat din a doua jumătate a secolului al XVII-lea: la 1689 (Urechia 1894-1895: 198), la 1695 (Iorga 1904: 318), la 1698 (Ghibănescu 1914: 192) şi până în vremea noastră. Uneori s-a încercat şi înlocuirea terminaţiei cu sufixul *-eni*: *Răcăceni*, la 1838 (BFO: 390).

Tot acest amestec de forme complică rezolvarea ecuaţiei etimologice. Ceva mai mult, nu ştim dacă nucleul câmpului a fost hidronimul sau oiconimul. La prima vedere, numele satului a fost secundar. Astfel, din documentul de la 1481 rezultă că „satul de la gura Răcăcinei", nenumit, era al slugii domneşti Mihai Buzatul; la 1548, localitatea se chema *Buzaţii* (Karadja 1926: 221, 228). Se pare că, înainte de a-şi lua numele de Buzaţi, identificarea se făcea printr-o perifrază de tipul celei folosite în documentul de la 1481. Toate aceste dificultăţi i-au deconcertat atât pe istorici, cât şi pe lingvişti, care s-au sfiit să propună o etimologie.

În ce ne priveşte, plecăm de la ipoteza identităţii temei celor două toponime, *Răcătău* şi *Răcăciune*. Dacă la origine se află apelativul slav **rokita*, ne vom întreba ce a putut determina schimbarea consonantică a dentalei în africată. Avem a face, credem, cu evoluţia grupului **tj* al slavei comune în slava estică comună, unde oclusiva dentală moale *t'* a devenit africata *č*. Corespondentul *št* al acestui grup fonetic din slava sudică a fost relevat de Emil Petrovici în toponimia Transilvaniei şi a Ţării Româneşti (Petrovici 1970: 178–186); dar reflexele toponimice ale lui *č* est-slav nu sunt cunoscute încă.

Urmează să vedem ce sufix se putea ataşa la baza **rokit-*, astfel încât să facă posibilă africatizarea dentalei. Forma sufixului românesc (*-čune*) ne orientează spre pluralul arhaic *-jane* (*-ĕne*) al patrionimicului *-janin* (*-ĕnin*), din care ar rezulta etimonul **Rokičene*, adică „Răchiteni". (Înţelegem prin „patrionim" numele locuitorilor de la numele locului, iar prin „patrionimic" sufixul folosit pentru a-l crea.) Vocalismul sufixului (*-ene*, iar nu *-ane*) a fost cerut de timbrul palatal al africatei (*č'*) în slava estică (Bernstein 1965: 204), menţinut până astăzi în dialectele sud-vestice ale limbii ucrainene (Lobiuc 2004: 76), în timp ce în alte dialecte şi în limba literară africata s-a durificat. Forma sufixului patrionimic slav s-a schimbat şi ea din ucraineana veche, devenind *-any* (Vaillant 1958: 216–217).

După slavişti, cele două trăsături definitorii ale slavei estice comune (palatalizarea dentalelor *t*, *d* şi polnoglasia) ar fi apărut înainte de mijlocul secolului al XI-lea, pentru că, din a doua jumătate a acestui secol, sunt atestate în texte (Pavliuc 1964: 69, 73). Dar între centrul de inovaţii fonetice şi periferia dialectului slav au trebuit să existe decalaje temporale, pe care ar trebui să le avem în vedere. „În ariile marginale ale teritoriului slav, spune A. Lamprecht, n-au pătruns într-o aşa mare măsură tendinţele generale ale evoluţiei sistemului fonetic slav" (apud Bernstein 1965: 204). Presupunem deci, pe baza cronologiei lingvistice relative, că toponimul *Răcăciune* a fost creat, dacă nu chiar în secolul al XI-lea, oricum înainte de secolul al XIII-lea, când îşi încetase acţiunea legea fonetică respectivă.

Pentru a dobândi forma actuală era nevoie, însă, de un intermediar maghiar, care ar fi putut suna **Rakacsene*. Menţinerea lui *-e* final slav era posibilă, cât timp el se putea confunda cu sufixul posesiv personal *-e* („al lui") din limba maghiară. Astfel

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

de preluări, explicabile printr-o falsă identificare morfologică, ne întâmpină atât în lexicul, cât şi în toponimia de origine străină împrumutate de maghiari (Kis 1975: 118–124). Intermedierea lingvistică s-a putut realiza de către secui, care au pătruns pe valea Siretului prin secolul al XIII-lea, înainte de marea invazie tătară de la 1241.

Labializarea vocalei anterioare *e* sub influenţa africatei *č* s-a făcut pe terenul limbii române, fiind confirmată de evoluţii similare, de pildă bg. *čebăr* > rom. *ciubăr*, bg. *čepurka* > rom. *ciupercă*, sl. **Rǫkačevŭ* > rom. *Râncăciov* (Petrovici 1958: 42), sl. **Čemerĭna* > rom. *Ciumârna* (idem 1944: 80) ş.a.m.d. O labializare a vocalei anterioare precedată de africată (însă la *čo*, nu la *ču*) a avut loc şi în limba veche ucraineană, unde este atestată din a doua jumătate a secolului al XI-lea (*čolověka* pentru *čelověka* la 1073, vezi Pavliuc 1964: 88–89). Dar procesul s-a desfăşurat cu dificultate, până prin secolele al XIV-lea – al XV-lea, paralel cu durificarea treptată a africatei, iar în unele graiuri nu s-a efectuat nici până astăzi (Petrovici 1960: 58–59). Este o asincronie în raport cu palatalizarea dentalei, care ne obligă să nu ţinem seama de această posibilitate explicativă.

Creat în jurul apelativului *rokita*, care desemna o zonă cu răchitiş din lunca Siretului mijlociu, câmpul toponimic slav-estic a funcţionat iniţial ca o structură polinucleară, având ca nuclee un hidronim, **Rokitow(a)* şi un oiconim, **Rokičene*. Reuşind să reziste vicisitudinilor istoriei şi trecând de la o limbă la alta, acest câmp a pierdut legătura etimologică cu apelativul originar. Ca urmare a demotivării, el s-a dezmembrat, mononuclear, prin transformarea în nuclee independente a derivatelor slave primitive. S-a realizat, astfel, o veritabilă *mutaţie toponimică*, adică o discontinuitate structurală implicând schimbarea conotatorului lingvistic.

BIBLIOGRAFIE

Bernstein 1965 = S.B. Bernstein, *Gramatica comparată a limbilor slave*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Caproşu 2000 = Ioan Caproşu (ed.), *Documente privitoare la istoria oraşului Iaşi*, vol. III, Iaşi, Editura Dosoftei.

Ghibănescu 1914 = Gh. Ghibănescu, *Surete şi izvoade*, vol. IX, Iaşi, Tipografia Dacia.

Iordan 1963 = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, Bucureşti, Editura Academiei.

Iorga 1931 = N. Iorga, *Anciens documents de droit roumain*, vol. II, Paris−Bucureşti, Tipografia „Datina Românească".

Iorga 1904 = N. Iorga, *Studii şi documente cu privire la istoria românilor*, vol. VII, Bucureşti, Editura Ministerului de Instrucţie.

Karadja 1926 = Const. I. Karadja, *Dosarul unei moşii domneşti (Răcăciunii)*, în „Revista istorică", XII, nr. 7–9, p. 221–250.

Király 1990 = Francisc Király, *Contacte lingvistice. Adaptarea fonetică a împrumuturilor româneşti de origine maghiară*, Timişoara, Editura Facla.

Kis 1975 = Emese Kis, *Încadrarea substantivelor de origine maghiară în sistemul morfologic al limbii române*, Bucureşti, Editura Academiei.

Lobiuc 2004 = Ioan Lobiuc, *Contactele lingvistice ucraino-române (Pe baza **Atlasului lingvistic român** şi a tuturor celorlalte surse documentare)*, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza".

Miklosich 1927 = Franz Miklosich, *Die Bildung der slavischen Personen- und Ortsnamen*, Heidelberg, Carl Winters Universitätsbuchhandlung.

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

Moldovanu 2009 = Dragoş Moldovanu, *Reconstructing on Old Slavic toponimic field: the base *bĭrl- in Romanian toponymy and its historical implications*, în „Zeitschrift für Slavistik", 54, nr. 3, p. 320–337.
Moldovanu 2014 = Dragoş Moldovanu, *Introduction* la TTRM, II_1.
Pańkevič 1938 = Ivan Pańkevič, *Les dialectes ukrainiens de la Russie Subcarpathique et des régions avoisinantes*, Praga, Politika.
Pavliuc 1964 = N. Pavliuc, *Curs de gramatică istorică a limbii ucrainene*, vol. I, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.
Petrovici 1944 = Emil Petrovici, *La population de la Transylvanie au XIe siècle*, în „Revue de Transylvanie", X, nr. 1–2, p. 71–99.
Petrovici 1970 = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie şi toponimie*, Bucureşti, Editura Academiei.
Petrovici 1960 = Emil Petrovici, *Toponimice slave de est pe teritoriul Republicii Populare Române.* I. *Toponimice prezentând **h** provenit din **g***, în „Romanoslavica", IV, p. 41–63.
Petrovici 1958 = Emil Petrovici, *Toponymes roumains d'origine slave présentant le groupe «voyelle + nasale» pour sl. com. * **ǫ***, în *Contributions onomastiques*, Bucureşti, Editura Academiei, p. 33–43.
Suciu 1968 = Coriolan Suciu, *Dicţionar istoric al localităţilor din Transilvania*, vol. II, Bucureşti, Editura Academiei.
Trubačev 1968 = O.N. Trubačev, *Nazvanija rek Pravoberežnoj Ukrainy. Slovoobrazovanie, etimologija, etničeskaja interpretacija,* Moscova, Izdateľstvo „Nauka".
Ujvári 1972 = Iosif Ujvári, *Geografia apelor României*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică.
Urechia 1894-1895 = V.A. Urechia, *Un nou document de la Constantin Cantemir-Vodă, Iaşi, anul 7197 (1689). Comunicaţiune*, în „Analele Academiei Române. Memoriile Secţiunii istorice", s. II, t. XVII, p. 191–200.
Vaillant 1958 = André Vaillant, *Grammaire comparée des langues slaves*, II. *Morphologie*, Lyon, Editions IAC.
Weigand 1921 = Gustav Weigand, *Ursprung der südkarpathischen Flussnamen in Rumänien*, în „Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache", XXVI–XXIX, p. 70–103.

Sigle

BFO = „Buletin. Foaie oficială" (Iaşi).
CR. COL. = Biblioteca Academiei Române, „Creşterea colecţiunilor", Bucureşti, t. XX, p. 140.
DIR, A = *Documente privind istoria României.* A. *Moldova*, vol. XVI–I (1953), XVII–I (1952), Bucureşti, Editura Academiei.
DRH, A = *Documenta Romaniae Historica.* A. *Moldova*, vol. II (1976), III (1980), VII (2012), XXIV (1998), XXVI (2003), XXVII (2005), Bucureşti, Editura Academiei.
TTRM = *Tezaurul toponimic al României. Moldova* (coordonator: Dragoş Moldovanu), I_{1-2}. *Repertoriul istoric al unităţilor administrativ-teritoriale (1772–1988)*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1991–1992, I_3. *Toponimia Moldovei în documente scrise în limbi străine (exclusiv slavona)*, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza", 2004, II_1. *Mic dicţionar toponimic al Moldovei (structural şi etimologic).* Partea 1. *Toponime personale*, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza", 2014.

THE PROFILE OF A POLY-NUCLEAR EAST-SLAVIC TOPONYMIC FIELD IN THE MIDDLE BASIN OF SIRET RIVER

ABSTRACT

Created around the appellative *rokita*, which designated an osier zone in the meadow of the middle basin of Siret River, the East-Slavic toponymic field functioned primarily as a poly-nuclear structure, having as nuclei a hydronym, **Rokitow(a)* and an oikonym, **Rokičene*. Succeeding to resist

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)

to all the historical vicissitudes and making the transition from the source language to the other, this field has lost its etymological connection to the original common name. As a consequence of the demotivation, it mononuclearly disintegrated, thus transforming the primitive Slavic derivatives into independent nuclei.

Keywords: *hydronym*, *oikonym*, *toponymic mutation*, *toponymic field*, *etymology*, *toponymic nucleus*, *toponymic synthesis*, *Székely settlement*.

BDD-A31548 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.75 (2026-11-06 09:09:40 UTC)